

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 75 - 25 Kuruş

19 - Ekim - Çarşamba - 1949

UZUN BİR ÇALIŞMADAN SONRA

BİTTİ.. YAK.
LAŞIN BURAYA..
PENCE.
REDEN ÇIKACAK
SİNİZ..

AŞKIN ZAFERİ

22/

TEKER TEKER Mİ?
YA HÖCREYE BAKAN
NÖBETÇİLER NE OL-
CAK..?

DOĞRU! KAÇ-
TIĞIMIZI GÖRE-
CEKLER..

KISKANÇLIKLIK
LARI TAZELE-
NEN KADINLAR
POL'E HEYECAN
LA BAKTILAR.

FAKAT Bİ-
RİMİZ NÖBETÇİ
İLE KONUŞSUN..
BURAYI GÖRMESİNE
ENGEL OLSUN

DOĞRU BU SİRADA
DA ÖTEKİ KAÇABI-
LIR..

POL FENA DURUMA DÜŞTÜ. KADINLARDAN
YALNIZ BİRİNİ KURTARMASI LAZIMDI.

YALNIZ BİRİNİ... ACABA
HANGİSİNİ KURTARSAM
SİBİLLAYI MI? HE-
LENİ Mİ?

HELEN, BENİM SEVGİLİ
YAVRUM.. BU ŞEKİLDE
KARAR VERMEK ÇOK
ACI.. FAKAT SENİN DE
BENİ SEVDİĞİNİ BİL-
DİĞİM İÇİN...

AMA BEN
DE SENİ SE-
VİYORUM POL

İÇERİDEKİ SESLER NÖBET-
ÇİNİN DİKKAT NAZARINI ÇEKTİ. SİBİLLA
FIRLADI. NÖBETÇİYLE KONUŞMAĞA BAŞLADI.
NE YAPIYORSUNUZ? ZAR MI ATİYOR-
SUNUZ? BÖRÇ VERİRSENİZ BEN
DE OYNARIM..

SİZİNLE
KONUŞA-
MAM..

75/

POL İŞTE MUHAFİZ ŞU
ANDA BENİ GÖREMEZ
KAÇABİLİRİM..

HELEN! SEVGİLİM..
CANIM BENİM.. BU SÖYLE.
DİĞİNE İMKÂN YOK. SİBİL-
LAYI KURTARMALIYIM..

YA! DEMEK ONU SEÇTİN?!
ONU SEVİYORSUN?

ONU SEVDİĞİMDEN DEĞİL.. BUNU AN-
LAMAYA ÇALIŞ HELEN... HEP O YEMİN
YÜZÜNDEN OLUYOR
BUNLAR.. BİRAZ
FEDAKÂRLIK ET..

22/2

FEDAKÂRLIK MI
EDEYİM?

BEN DE FEDAKÂRLIK YAPIYORUM!.. HEM
BUNA MECBÜRÜM. SEN YEMİN ETMENİN
SÖZ VERMENİN NE OLDUĞUNU BİLMİYOR-
SUN HELEN.. HEM DE KİMİN ELLERİN.
DE..

KİMİN..? KİMİN..? KENDİNİ
VE BENİ FEDÂ ETTİĞİN
BU CANAVAR KİMMİŞ BA-
KAYIM .. SÖYLE ...

İMKÂNSIZ
SÖYLİYEMEM
HELEN..

HELEN ÇEKİLDİ. BİR AN TAŞ KESİLMİŞ
GİBİ DURDU. SONRA GÜLÜMSEMEĞE
ÇALIŞARAK SİBİLLAYA YAKLAŞTI..

KONTES DURUN DA
BİRAZ DA ŞU MENDE
BUR HERİFLE BEN KO-
NUŞAYIM.

SİZ HA?

SİBİLLA TERCİH EDİLDİĞİNİ ANLADI.
İNANAMIYDUM BUNA POL! SEVİNCİM
DEN ÇILDIRACAĞIM..

75/2

HELEN NÖBETÇİYİ MEŞGUL EDERKEN

KONTES ÇILDIRDINIZ
MI SİZ?

İŞTE SEVGİLİM.. ÖP BENİ..
DERHAL ÖP! HEP BU ANI DÜ-
ŞÜNÜYORDUM

ARKASI VAR

George Stanton'un oturduğu evin ön odasındaki pencere ardına kadar açıktı ve yol boyunca o tarafa doğru ilerliyen sağlam yapıldı, kısa bıyıklı adam içeride Stanton'un keman çaldığını görebiliyordu.

Pencerenin yanında durarak tatlı İspanyol şarkısının sonunu dinledi. Nihayet kemani bırakan Stanton onun mevcudiyetinin farkına vararak seslendi: «İçeri gel-sene.»

Samuel Marshall odaya girdi ve bu küçük evin sahibini baştan aşağı süzdü.

«Ne iyi şey, Stanton, dedi. Keman çalıyorsun. Halbuki ben küçük bir ağız mızıkasını bile kullanmayı beceremem.»

Arkadaşına merakla bakan Stanton cevap verdi: «Benim bu işle uğraştığımı senelerdenberi biliyorsun. Durup dururken sızlamanın sebebini anılamadım. Otur da bir şeyler iç. Herhalde güneşte çok dolaştın.» Ve mutfığa doğru yöneldi.

Marshall bir koltuğa göktü. Pek çirkin bir adam sayılmazdı ama Stanton'la mukayese ediliği zaman yaya kalacağı besbelliydi. Sonra o nihayet bir çiftçi idi Stanton ise hem sevilen bir muharrirdi, hem keman çalıyordu, üstelik biraz sairliği de vardı.

Elinde içi dolu bir tepsi taşıyarak geri dönen Stanton, Marshall'ın üzgün yüzüne endişeli bir nazar atfederek sordu:

«Çok kederli görünüyorsun. Bu gün sende ne var, Allah aşkına?»

«Maisie Dalton hakkındaki hislerimi biliyorsun değil mi?»

«Evet ama bunları ona bir türlü söyleyemiyorsun ki...»

Marshall sinirli bir hareketle ellerini kenetledi ve gözlerini yere dikti.

«Maise'nin sevdiği ben değilim, sensin. Bunu hâlâ anılamadın mı?»

«Ben mi? İşte bu çok tuhaf doğrusu. Peki, ne yapmamı istiyorsun?»

Marshall acıklı bir sesle devam etti: «Sen onunla hiç alakadar olmadığın halde o senin için çıldırıyor. Sadece iki cümle söylemekle Maisie'yi dünyalara sahip olmuş kadar sevindirebilirsin. Halbuki ben ağaçları, kökleri ile beraber söksem bile gene onu memnun edemeyeceğimi biliyorum. Bu senin sanatın, mesleğin.

Bir çift yaldızlı sözle bir kadını kendine bağlamak senin elinde. Ben ise böyle şeyleri beceremem. Aramızda çok fark var. Stanton.»

«Bunu da nereden anladın?»

Marshall güldü: «Tam altı ke-re onunla yalnız kaldım. Fakat her defasında da sanki dilim tutuldu. Bütün gayetime rağmen hiçbir şey söyleyemedim.»

«Bir mektup yazmak da aklına gelmedi mi hiç?»

İçkisinden bir yudum alan Marshalel «İşte dostum dedi. Ben de sana bundan bahsetmek sitiyordum. Bu husustaki kabiliyetimin nekadar kıt olduğunu biliyorsun. Acaba... Acaba sen bana yardım edebilir misin...»

Piposunu eline alan Stanton hayretle sordu. «Yani Maisie ile evlenmek istediğini ona ben mi söyleyeyim istiyorsun...»

«Hayır, sen yalnız bir mektup yaz. Ben onu kopye edip gönderirim.»

«Ciddi mi söylüyorsun?»

«Tabii, bütün ümidimi buna bağladım çünkü...»

«Peki, ya kız günün birinde işin aslını öğrenirse?...»

«Buna imkân yok. Hem sen sadece benim hislerimi, ona tesir edecek bir şekil de ifade edeceksin, okadar. Ben çiftçiyim. Gitar çalarak aşk şarkıları söylemek elimden gelmez. Bunu ancak sen yapar-

Kadınlar Böyledir!

Nakleden: Semih DEMİRCİ

bilirsin.»

Stanton: «Pekâlâ, dedi. Mademki öyle istiyorsun...» Ve yazı masasının başına geçti. Marshall onun hareketlerini ümit dolu ve biraz da endişeli nazarlarla takip ederek, bir yandan da piposunu çekistiriyordu.

Nihayet Stanton doğruldu, mektubu tekrar okudu ve katlayıp arkadaşına uzattı.

Marshall sevinçle: «Ama da uzun olmuş ha.. dedi. Tam beş sahife...»

«Ne zannettin ya, mektup yazmak sebze yetiştirmeğe benzemez tabii.» Haline bir ağır başlılık çökmüş, sesinin tonu değişmişti.

Marshall gözleri parlayarak kâğıttakileri yutar gibi okudu ve bitirince Stanton'a dönüp elini uzatarak: «Harikulâde..» diye haykırdı. «Harikulâde... Hemen eve gidip temize çekeyim. Çok teşekkür ederim, Stanton...»

Kapıda durarak, koşar adımlarla uzaklaşan Marshall'ın arkasından uzun uzun bakan Stanton: «İstediyiği oldu» diye düşündü. «Ama onun iyiliği için bu teşebbüsün neticesiz kalmasını temenni ederim.

Bana kalsa bu kız üç bezelyeye bile değmez, fakat âşıkların gözü kör, kulağı da sağır olmuştur derler. Hakikaten de öyle.»

İçeri girerek yazıhanesinin çekmecesinden otuz beş yaşlarında kadar bir kadın resmi çıkardı ve rüyadaymış gibi mırıldandı: «Eğer cesaret edebilseydim, sevgilim, asıl benim sana böyle bir mektup göndermem lâzımdı...» Sonra fotoğrafı yerine koydu ve piposunun dumanlarını seyrederek düşünceye daldı.

* * *

Ertesi gece Marshall ieri girdiği zaman Stanton hemen merakla sordu.

«Mektubu aldı mı?»

«Evet, bu sabah.»

«Onu görebildin mi?»

«Bugün öğleden sonra bizde çay içtik ve beraberce nehre doğru gezmeye çıktık. Evdeyken hiç mektup meselesine temas etmedim. O da orali olmadı. Nehrin kenarında bir ağacın gölgesine oturduk. Maisie, gözlerini suyun üzerinde uçuşan küçük böceklerle dikmiş, derin düşünüyordu. Bu hali bana ümit verdi.

«Maisie, dedim. Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?»

«Beraberce bizde çay içtik ve nehre doğru gezmeye çıktık.»

«Cevap vermedi.

«Mektubumu okudun mu » diye sordum.

Gözlerini böceklerden ayırmadan başını salladı.

«Buna rağmen bir şey söylemeyecek misin?»

«Hayır, Samuel, diye cevap verdi ve o vakit her şeyi kaybettiğimi anladım. Kederli bir tavırla içini çekti. Bu hali sanki kalbimi parçaladı. Yalvardım: «Ne olursun Maisie, aklından geçenleri ben de bileyim.»

Marshall boğuk bir sesle devam etti. «O zaman bana ne cevap verdi biliyor musun?»

«George Stanton böyle bir mektubu kimbilir nekadar güzel yazar, diye düşünüyordum, dedi.

Stanton hiçbir şey söylemeden kalktı, ve pencerenin önüne gidip arkasını Marshall'a dönerek bir müddet hareketsiz kaldı, sonra döndü.

Marshall; «Haydi, diye rica etti. Kemani alıp söyle sinirleri teskin edici tatlı bir parça çal...»

Vilâ kıskıs güldü. «Tia Juana mı demek istiyorsun? Mr. Viley onun evinden çıktığını mı söyledi? Tia Juana'nın Limasito'dan ayrılmak hiç âdeti değildir.»

— «Bir müddet evvel ortadan kaybolmuş. Ne olduğunu, nereye gittiğini kimse bilmiyormuş. Herhalde çok enteresan bir kadın ol- sa gerek.»

— «Onunla neden bu kadar alâ- kadar oluyorsun?»

Kızın bu anı suali delikanlıyı şaşırttı.

— «Hiç... Bilirsin ben böyle şey- leri merak ederim. büyücü, falcı gibi insanları demek istiyorum.»

— «Tia Juana ne büyücüdür ne de falcı. Ekseri çok ihtiyar kimse- ler gibi biraz garip huyludur, oka- dar.» Vilâ hafifçe güldü. «Mr. Viley sizleri aldatmış. Meksika hakkında daha başka neler söyledi?»

Ama Vernon'un artık ne Meksi- kadan ne de Star Viley'den bahset- meğe niyeti vardı. Birkaç kelime ile mevzuu kapattı. Zaten evlerine de gelmişlerdi.

Vilâ odasına çıktığı zaman ken- di kendine uzun uzun güldü ve:

— «Sen benden bir şey öğrene- medin, Kuzen Vernon, ama ben se- nin lâflarından çok mühim bir şey öğrendim» diye mırıldandı...

Akşam yemeğinden sonra Mrs. Halsted,

— Bizimle operaya geliyor mu- sun, Vilâ?» diye sordu. «Oradan sonra da Judson'lardaki suvareye gidiyoruz.»

Vilâ, «Mazur görün, bu akşam şöyle bir kafamı dinlendirmek is- tiyorum» diye cevap verdi.

İren Halsted kısaca, «Peki, kı- zım» dedi. Aralarındaki gerginliği soğuk bir mütareke nezaketi al- tında gizliyorlardı.

Vilâ yalnız kalınca oturup eski dostu Jim Bagot'a bir mektup yaz- dı. Eski hayatı, baygın, çiçek koku- lu geceleri ve parlak yıldızlara yük- selen ateşli Meksika şarkılarını nekadardır arıyordu! Kösedeki pika- ba yürüdü ve hülyalı bir Meksika tangosu seçerek çalmağa başladı. Gözlerinin önünde bembeyaz tozlu yolları, yüksek ağaçları ve baygın mehtabıyla Limasito geceleri can- landı. Burnuna mehtapta açan bir tropik çiçeğinin baygın kokusu geldi.

Ansızın bir ayak patırdısı ve hafif bir kahkaha onu daldığı tatlı hülyadan uyandırdı. Genç kız başı- nı çevirdi ve kapıda durmuş için için gülerek kendini seyreden Star Viley'i gördü.

— «Merhaba, Mis Moris! Gene karşılaşıyoruz!»

Vilâ, «Buraya ne - nasıl geldi- niz?» diye sordu.

— «Sizi operada görebileceğimi ummuştum. Ama Mrs. Halsted'den sizin evde kaldığınızı öğrenince ah- baplığımızı yenilemek ümidiyle bu- rayı geldim. Limasito'daki yara- mazlığımdan dolayı beni cezalan- dıracak mısınız, yoksa?»

Vilâ tuhaf bir ifadeyle gülümsi- yerek «Hayır, diye cevap verdi. «Zannedersen o yaramazlığınızın cezasını kâfi derecede çektiniz.»

Sonra adamın yüzüne yayılan koyu kırmızı rengi görmemezliğe gelerek odadan çıktı ve oturma so- lonuna geçti. Star da onun peşinden geldi. Bu birkaç dakikalık sü- kût ve hareket onun kendine gelmesine yardım etmişti.

— «Sizi umduğumdan çok daha güzel ve zarif buldum, Bili dedi.» «Yoksa bu isim yasak mı edildi?»

— «Unutuldu. Sadece dostlarım bana o isimle hitap edebilirler. Siz de hiçbir zaman benim dostlarım arasında değildiniz, Mr. Viley.»

Star bu sözleri duymamazlığa gelerek, «Başınıza gelen felâket es- nasında şehirde olmadığım için si- ze baş sağlığı dileyemedim» dedi. «Nekadar üzülüğümü tasavvur e- demezsiniz.»

— «Eksik olmayın, ama artık bu

Aşk ve Macera Romanı: 15

bahsi kapıyalım. Düşünmesi bile beni fena yapıyor. Limasito nasıl?»

— «Bildiginiz gibi. Belki biraz daha işlek, daha canlı. Cim Bagot zengin olmanın yolunu tuttu.

— «Memnun oldum. Ya Mr. Tod'dan ne haber?»

Kızın ağızdan açığa sorduğu bu sual karşısında Viley gene kızardı. Sonra,

— «Hiç bilmiyorum» diye cevap verdi. «Aslını sorarsanız adamın

Vilâ, «Ne olursa olsun ben dost- larımı unutmam, Mr. Viley, diye cevap verdi. Düşmanlarımı da...»

Star Viley gayet samimî ve can- dan bir sesle, «İnşallah bu sözler- le beni düşman saydığınızı söylemek istemiyorsunuzdur. Mis Moris» dedi. «Çünkü eskidenberi en bü- yük arzum sizinle dost olmaktı. Müsaade ederseniz bugün, burada yeni bir dostluk kuralım.. Sizin herkesten bambaşka, asil yaradı-

Gözlerinin önünde bembeyaz tozlu yolları, baygın mehtabıyla Limasito canlanıyordu...

mevcut olduğunu dahi unuttum. Benimle tekrar karşılaşmamak için elinden geleni yaptı. Zaten ben o- radan ayrılalı da epeyi oluyor.»

— «Demek doğrudan doğruya Meksikadan gelmiyorsunuz?»

— «Hayır Bir iş için Arizona'ya kadar gittim. Bir gün bu meseleden size bahsederim.» Durdu, gözlerin- de tuhaf bir bakışla gülümsedi. Sonra ağır, ağır, tane tane, «Sizi çok alâkadar edeceğinden eminim, Mis Moris» deyişinde anlaşılmaz bir şey vardı - alay gibi, tehdit gi- bi. «Körn Tod'a gelince, müsaade- nizle size ufak bir dost nasihati ve- reyim, Mis Moris. Onu düşünmeğe bile değmez. Unutun gitsin. O nasıl olsa sizi çoktan unutmuştur!»

lışlı bir kız olduğunuzu daha ilk baştan anlamıştım. Sizden başka kızı gözüm görmüyordu. Ama siz...»

— «Oynamaya razı olmuyordum, değil mi, Mr. Viley? O günkü söz- leriniz hatırımdadır. İşin fenası şimdi de oynamakta gözüm yok.. Bilâkis eskisinden daha ciddi ol- dum. Eğlenceden hiç hoşlanmıyo- rum. Openaya gitmeyişimden de bunu anlamışsınızdır... Kuzinim o- peradan sonra Judson'ların suvare sine gidiyor. Size söylemedi mi?»

Genç kızın sözlerindeki imayı anlamamak mümkün değildi. Ama Viley gülümsiyerek,

— «Hayır» diye cevap verdi. «Za- ten çok konuşmadık. Ben locada sizi göremeyince ne oldu diye sor- mağa gitmiştim, okadar. Dün ak-

şam yaktunuz da.

— «Ancelika'yı görmeğe gelmiş- tiniz, değil mi?»

— «Sizi görmeğe gelmiştim, Miss Moris.» Adamın dudakları gergin bir tebessümle aralandı. «Kuzini- niz çok cazip bir kız. Meksikaya gitmezden evvel kendisiyle çok iyi arkadaşlık. Ama o beni diğer arkadaşlarımdan hiçbir surette a- yırt etmez.»

— «Kuzinim hususî hayatını ba- na anlatmaz. Ama etrafta duyulan rivayetlere bakılırsa...»

— «Sizin gibi akıllı bir kız riva- yetlere hiçbir zaman bakmama- lıdır. Bizim muhit daima yalan yan- lış dedikodularla doludur. Buna inanmamanızı, işin doğrusunu bilme- nizi istiyorum, Mis Moris! Bana inanıyorsunuz, değil mi? Emin olun Miss Halsted'le aramda bir şey yok.»

— «Peki, canım, inanayım! Ama bu işe neden bu kadar ehemmiyet veriyorsunuz? Aranızda bir şey varmış, veyahut yokmuş, o sizin ikinizin bileceği bir şey. Beni alâ- kadar etmez ki!»

— «Ama ben bunun sizi alâka- dar etmesini istiyorum!» Genç a- dam gözlerinde hırslı bir ateşle ansızın kıza doğru eğildi. «Sizi Li- masito'da ilk gördüğüm gündenberi aklımdan çıkaramıyorum. Siz benim aklıma başımdan alan ilk ve yegâne kızsınız! Aman Allahım! Sizi, her şeyinizi nekadardır seviyorum, bilse- niz! Sizin dikbaşlılığınızı, inadinızı bile seviyorum!»

Genç kız hayret ve tiksintiyle geriye çekilerek, «Siz ha!» dedi. «Siz! Hangi cesaretle bana böyle bir şey söyleyebiliyorsunuz?»

— «Ne diye söylemeyecektim? Sizi seviyorum, sizinle evlenmek istiyorum! Bunu daha Limasito'- dayken bile biliyordum. Vilâ!»

— «Demek öyle.» Vilâ artık ya- vaş yavaş kendini toplamağa baş- liyordu. «Herhalde o mağara ada- mı numarasını da bunun için icat ettiniz!»

— «Ne yapayım, kendimi kay- bettim. Bana yukarıdan bakışınız, hiç yüz vermeyişiniz zaten beni deliye çeviriyordu. Kendimi tuta- madım.»

Genç kız alaylı alaylı güldü. Vi- ley ise ona hiç aldırış etmeden, «O Tod denilen adamın sözleri size beni fena tanıttı! Ama bana biraz fırsat verin. Siz daha aşkın ne de- mek olduğunu bile bilmiyorsunuz! Ben size öğreteceğim! Çılgınlığım sizi rencide ettiyse kulunuz, köle- niz olacağım! Yalnız benden ta- mamen nefret etmediğinizi söyle- yin bana yeter!»

Vilâ başını bir tarafa eğerek gülümsedi. Viley'in bu yeni numa- rasını tam manasiyle anlıyordu. Gayl Moris'in varisi, servet düşkü- nünün gözüne Ripley Halsted'in kızından daha parlak bir av olarak görünmüştü. Dört beş ay evvel tecavüz etmeğe kalktığı bir kıza şimdi evlenme teklif etmesi, hem de bunu Ancelika'nın evinde yap- ması Vilâ'nın içini nefret ve tik- sinti ile doldurmuştu. Ama ken- dini zorla tuttu ve gülümsedi.

— «Size ne diyebilirim ki, Mr. Viley? Ciddî olduğunuza bile inan- mıyorum.»

Star'ın gözleri sevinçten par- ladı. Yüzünü genç kızın yüzüne iyice yaklaştırarak, «Size bunu isbat edeceğim!» dedi. «Sabırlı ola- cağım, bekliyeceğim! Ama sen de beni sevmesini öğreneceksin, Bili! Benim karım olacaksın!»

Ateşli nefesi kızın yüzünü ya- kıyordu. Vilâ ondan kaçınmak için oturduğu koltuğun kösesine sindi. Tam o sırada arkalarında titrek, ince bir ses duydular.

— «Affedersiniz! Çok biçimsiz bir anda sizi rahatsız ettim gali- ba!»

Kapıda yüzü alev alev yanan Ancelika duruyordu.

(Arkası var)

Nakleden: S. DUYAR

Mahkeme salonu tıklım tıklım doluydu ve dinleyicilerin arasına oturmuş olan doktor da savcının gözlerini herkes gibi büyük bir alâka ile takip ediyordu. Tanınmış bir mütehassısı ve bu davanın mesleği ile alâkalı tarafları olabileceğini tahmin ederek oraya gelmişti. Kara kuru bir adam olan müddeiumumi ise, konuşma tarzı monoton olmasına rağmen, tezini kuvvetle müdafaa ediyor, renksiz dudaklarından bir hayatı kurtarmaya veya mahvetmeye yetecek kadar kudretli kelimeler dökülüyordu. Heyecana kapılmadan, sükûnetle konuşuyor ve ağzından çıkan ölüm kokulu cümleler, müdafaa avukatının solgun yüzünde müthiş akisler yapıyordu.

Doktor: «Cansızlık bu adamı bir örtü gibi sarmış» diye düşündü. İnce yüzünün yaşayan yegâne tarafı belirsiz hareketlerle kimildayan dudaklarıydı sanki. Onlardan çıkan her kelime de maznunu daracağına biraz daha yaklaşıyordu. Öyle kendinden emin, ve öyle tabii konuşuyordu ki idamını istediği varlığın bir insan olduğundan herkes şüphe edebilirdi. Evet, belki vazifesi, bu şekilde hareket etmesini icap ettiriyordu ama dediği olmazsa ne kaybedecekti? Hiç değil mi? Hem zaten halk ta mahkûmun affedilmesini istiyordu. Savcı büyük bir mevkî sahibiydi, kâfi derecede şöhret kazanmış ve memleketin en meşhur kanun adamlarından biri olmuştu. Bu yüzden de maznun beraet ettiği takdirde onun itibarını kaybetmesi ihtimali hiç mevzuu bahis değildi. Bir iki sualle iktifa etseydi o zavallı da çabucak hürriyetine kavuşuvercekti.

Halbuki buradan çıkınca evine gidecek, karnını doyuracak, sigarasını tellendirerek gazeteleri gözden geçirecek ve o günkü davanın neticesini belki de hatırlamayacaktı bile.

Dr. Hanby mahkûma baktı. Bu elli yaşlarında kadar, yüzü ıstırahın derinleştirdiği hatlarla kırışmış, temiz görünümlü bir adamdı. Bitkin ve hastalıklı bir hali vardı. Oturduğu yeri çevreleyen parmaklıkları kavrayan ellerinin titrediği, uzaktan farkediliyordu.

Nihayet jüri heyeti vaziyeti müzakere etmek üzere çekildi. Mahkûmun idamını varlığının her zerrisi ile arzu eden savcı da neticeden emin bir tavırla onları takip etti.

Çok geçmeden karar ilân edildi. Suçsuz olduğu anlaşılan mahpusun serbest bırakılması hususunda mutabık kalmışlardı. Savcı ise hâlâ ifadesiz bir yüzle önündeki kalın dosyaları karıştırıyordu.

Doktor onun suratına haykırarak için kendini zor tuttu. Az kalsın; «Zavallıyı ipe çekselerdi memnun mu olacaktın? O zaman eline ne geçecekti?» diye bağracaktı. Hem bu öyle bir vakaydı ki mahkûmun kendisine isnat edilen suçu işlediği sabit olsa bile, bu işi bir tahrik neticesinde yaptığı bilindikten sonra beraet etmemesi için sebep kalmazdı.

* * *

Evine dönen doktor Hanby ran-

devüsü olan birkaç hastayı muayene etti ve yemeğini yedikten sonra şöminenin karşısındaki rahat koltuğuna oturarak karısına mahkemenin safahatını anlatmaya başladı. Tam o sırada hizmetçi içeri girerek birisinin onu görmek istediğini söyledi.

Adam: «Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, doktor, diyordu. Çektiğim acıya daha fazla dayanamayacağımı anlıyarak buraya koştum. Ne olur bana ıstırahatımı dindirecek bir ilâç verin. «Orta yaşlıydı, iyi, fakat dikkatsizce giyinmişti. Hissettiği ağrının şiddeti de yüzünden okunuyordu.

Dr. Hanby: «Mademki hastanız, diye cevap verdi. O halde, kendinizi bir doktora göstermekten daha tabii ne olabilir? Hem bu bizim vazifemiz. Şuraya oturun ve derdinizi anlatın bakalım.»

Adam, doktorun gösterdiği iskemleye düşer gibi çökerek: «Ağrı buramda, dedi. Beni iyice muayene edip hakikati söylemenizi istiyorum. Şüphelendiğim hastalığın mütehassısı olduğunuzu bildiğim için size geldim.»

Doktor birkaç sual sordu ve hastayı uzun uzun muayene ettikten sonra bir reçete kâğıdı çıkararak masasının başına geçti.

«Şimdi size müsekkkin bir ilâç yazıyorum» dedi.

«Bundan evvel hastalığımın ne olduğunu söyleyin bana.»

Mütehassıs arkasına yaslanarak vakur bir yüzle mırıldandı:

«Vaziyetiniz çok ciddi.»

«Ümitsiz demek istiyorsunuz, değil mi?»

Dr. Hanby önündeki kurutma kâğıdı ile oynayarak onu teselli etmeye çalıştı. «Nasıl olsa hepimiz günün birinde öleceğiz. Ölüm nedir ki zaten - Ergeç bütün insanların âkibeti o.»

Ötekinin sakın yüzü sinirli bir tebessümle buruştu; «Doktorların ölümünden bahsetmeye alışık olduklarını bilirim.»

Bir an duraklıyarak gözlerini halıya dikti ve birdenbire başını kaldırarak sordu

«Daha ne kadar yaşayabilirim dersiniz?»

«Altı ay. Bana gelmeden evvel bunu tahmin ediyordunuz herhalde.» Ve biraz düşündükten sonra devam etti. «Belki de altı ay bile sürmez. Çok müteessirim, fakat siz doğruyu söylememi istediniz.»

Hasta ayağa kalktı ve titrek adımlarla uzaklaştı. Doktor da salona geçerek henüz gelmiş olan misafirlerin arasına karıştı. Bu neşeli gurutpan çok hoşlanırdı. Genç Jenny Silverstone piyanonun başına oturmuş: «Manchester de Güneş Doğarken» şarkısını çalıyordu. Yaşlılar da bir köşede dedikodu yapıyorlardı.

Dr. Hanby'nin içeri girdiğini gören karısı bağırdı: «İşte bizim tenbel de nihayet gelebildi!»

Davetlilerden biri; «Karınız bugün mahkemeye gittiğinizi söyledi, diye atıldı. Çok alâka çekici bir davaydı değil mi? Adam ağzın serbest bırakılmasına sevindim doğrusu. Savcının tüyler ürpertici konuşmasını da dinlediniz tabii.»

Mrs. Hollowmore söze karıştı: «Bir adamın kabahatsiz olduğunu bildikleri halde nasıl olup ta onun idam edilmesini arzu ettiklerini bir türlü anlıyamıyorum. Beni şaşkırtan da bu zaten...»

Geraldine Fitzgerald

Hayatı

Geraldine Fitzgerald 24 Aralık 1914 de İrlandanın baş şehri olan Dublin'de doğdu. Babası tanınmış bir avukattı. Teyzesi İrlandanın en meşhur tiyatrolarından Abbey tiyatrosunun primadonnasıydı. Geraldine onun gibi artist olmağa karar verdi ve Dublin'deki tiyatro mektebine girdi. Mektebi bitirdikten sonra İrlanda sahnelerinde meşhur oldu, oradan da İngiltereye geçti, Namı Amerikaya kadar ulaştı. Broadway'den teklifler almağa başladı. Bu tekliflerden birini kabul ederek Brodwa'ye giden genç kadın orada az zamanda müstesna ve ince san'atinin kudretini isbat etti. Hollywood böyle bir istidadı kaçıramazdı, tabii. Warner Bros, genç kadına uzun bir kontrat teklif etti. Geraldine de böylece Hollywood'a gelmiş oldu.

Filmleri

Ölmiyen Aşk, Ölünceye Kadar, Ren Bekçileri gibi filmlerde ikinci derecede roller oynamasına rağmen san'atini daima belli ediyor ve gözü çekiyordu. Nihayet Amerika başkanlarından Wilson'un hayatına dair çevrilen Wilson filminde baş kadın yıldız olarak, Wilson'un ikinci karısı rolünde görüldü. Son olarak çevirdiği filmlerden İngilterede Ray Milland ve Ann Todd'la çevirdiği So Evil My Love filmini en çok beğenir. Bu filmdeki rolü ikinci derecede olmasına rağmen Geraldine bunu bilhassa seçmişti. Çünkü rol çok san'at istiyen, oynanması güç bir roldü

Hususiyetleri

1936 senesinde Edward Lindsay-Hog adında bir İrlandalıyla evlenen Geraldine 1,61 metre boyunda, 60 kilo ağırlığında yeşil gözlü, kumral saçlı bir dilberdir. İyi piyano çalar ve memleketinin halk hâvalarını pek iyi söyler. Yağlı boya resim yapmağa, eski gemi modelleri biriktirmeğe ve ata binmeğe meraklıdır.

Kocası: «Bu onlar için mesleki bir vazifedir, sevgilim diye cevap verdi. Hâdiseyi sadece kazanmaları lâzımgelen bir münakaşa olarak mütalâa eder ve başka hiçbir şeye aldırmaazlar»

«İyi ama, bir adamın hayatı mevzuu bahis.»

«Bunu akıllarına bile getirmezler. Kendi kendilerine o adamın mahkûmiyet kararını verir ve bunu jüriye kabul ettirmeye çalışırlar. Eğer onların yerinde olsaydım böyle yapamazdım gibi geliyor bana.»

Dr. Hanby bir sigara yaktı ve mevzuu değiştirmek için Miss Silverstone'ya dönerek: «Jenny, dedi Şu Fransız şarkısını biliyor musun?»

Avec les pom - pom
Avec les pom - pom
Avec les pompiers!

Pariste Maurice Chevalier'den dinlemiştim,, okadar güzeldi ki aradan yıllar geçtiği halde hâlâ unutamadım.»

Miss Silverstone piyanonun bir tuşuna bastı...

* * *

Bu sırada savcı kütüphanesindeki ateşin karşısında oturuyordu. Hiç evlenmemiş ve yalnızlığını da hiç bu geceki kadar kuvvetle hissetmemişti. Gözlerini ateşe dikmiş, titriyen dudaklarının arasından kuru bir sesle tekrar tekrar: «En fazla altı ay... En fazla altı ay sonra öleceğimi söyledi» diye mırıldanıyordu.

Bu, insan itibarı ile, küçük bir borunun hikâyesidir ve işin aesil tuhaf tarafı da borunun hikâyede hemen hemen hiç rolü olmamasıdır.

Peter Wade elli yaşlarında kadardır, şişman ve mağrur görünümlü bir adamdır. Gururlu oluşunun sebebini de hayata beş parasız bir yetim olarak atılmasında aramak gerektir. Tahsilini hayırsever bir müesseseye ve Rutle Rant şirketindeki kâtipliğini Allaha borçluydu.

Brightside Şatranç Klubünün reisi olan Edmund Grant da aralarına yeni karışan Peter Wade'i hürmetle karşılamış ve ora: «Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Mr. Wade!» demişti. Kendisine senelerdenberi her verile sadece «Wade» denilmesine alışmış olan kâtipte bu söz, çölde bir vaha ile karşılaşan susuz yolcularına benzer bir his uyandırdı. Zaten kulübün azaları hep saygı değer şahıslardı. Ancak böyle bir muhitte, özlediği itibarı kazanabileceğini anlayan Wade çok geçmeden bu, duvarlarına üstlerinde «Sükût» yazılı levhalar asılmış salonların en belli başlı müdavimlerinden biri oldu ve kısa bir zaman sonra da kolu-na kulüp azalarına mahsus kırmızı bandı takıverdi.

Fakat iş bu kadarla da kalmadı ve az zaman içinde Mr. Grant'la ahablığı iyice ilerleten Mr. Wade, Brightside Şatranç Kulübü İdare heyetinin Genel Sekreterliğine seçildi

Wade, Rutle şirketinde, küçük pencere ve kirli bir odada çalışıyordu. Eskiden yanında iki arkadaşı daha vardı, fakat son zamanlarda işleri kesat gitmeye başlayan Mr. Rutle kâtiplerinin sayısını birer indirilmiş ve bu suretle bütün iş zavallı Wade'in başına kalmıştı. Sabahleyin erkenden şirkete giderek sırtına yıpranmış bir ceket geçirir, sobayı yakar ve o gün gelen mektupları patronun masasına bırakarak beklerdi. Nihayet Mr. Rutle'm ahşap merdivenleri çıkmağa başladığını bildiren çatırdılar duyulur ve biraz sonra da kendisi içeriye girerdi. Zavıf nahif, başı sivri omuzlarının önüne doğru uzanmış, uzun ve kıvrık burunlu bir centilmendi bu.

Wade mutadı veçhile: «Günaydın, efendim» diyerek patronu selâmlar ve Mr. Rutle hususî odasına girerek mektuplarını aemaya başlardı. Bu iki kelimeyi söylemenin bile Peter Wade nekadar ağır geldiğini imkânı yok tahmin edemezsiniz. Kendisini hiç, ama hiç adam yerine koymayan bu azamet kumkumasından onun kadar hiç kimsenin nefret etmediği de muhakkaktı ama ne yapsın, ekmek parasını kazanmak mecburiyetindeydi.

Birkaç dakika sonra Mr. Rutle başlardı: «Buraya bak Wade! Şunu getir Wade! Bunu götür Wade! Wade! Wade!...» Ve bu böylece akşamın geç saatlerine kadar sürüp giderdi.

Fakat Wade gece olup ta kulübe gittiği zaman günün bütün yorgunluk ve üzüntülerini çabucak unuttu. Diğer azalar ve bilhassa Mr. Grant'la olan arkadaşlığı da gittikçe ilerlemekteydi. Kendisinde fitratan mevcut bulunan itibar hasretini ancak ve ancak bu kibar adamların yanındayken direbiliyordu. Mr. Wade ve Mr. Grant arasındaki yakınlık ve samimî anlaşma da kemale ermek üzereydi.

Kulübün reisi bir gün Wade'i muhteşem konağına davet etti. Mükemmel bir yemek yediler ve likör kadehlerini ellerine alarak yaldızlı koltuklara karşılıklı yerleştiler. Kâtipin keyfine payan yoktu. Bazan bir adamın itimadını kazanmak için ona iyi cinsten bir püro takdim etmek bile kâfi geli-

Kâtipin Derdi

Nakleden: S. DERMAN

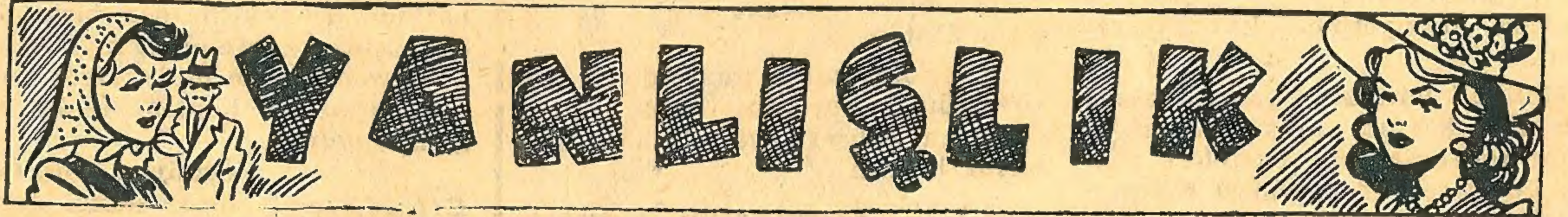

«Hem artık böyle küstahca konuşmaktan vazgeç, yoksa...»

yor olmalıydı ki Peter hayatında ilk defa olarak uzun uzun konuştu ve neler söyledi neler...

Her şeyden önce, çok tecrübeli ve iyi bir avukat olduğundan bahisle söze başladı. Vaziyetleri eskisi kadar parlak değildi, zira müşterileri buhran dolayısıyla azalmıştı. Fakat buna biraz da, artık iyice ihtiyarlanmış olan ortağı Rutle'nin

düşüncesiz hareketleri sebep oluyordu. O bunağın biriydi zaten. Kendisi ilk fırsatta ayrılıp serbest çalışmayı çoktan aklına koymuştu... Filân, filân... Yani kendini Mr. Grant'a, Rutle-Rant şirketinin boynu bükük kâtipi olarak değil, bu teşekkürün sahiplerinden biriyim gibi tanıtmak için elinden ne geldiyse yaptı

Müdür:

— Ne yazık ki size, hayır demek mecburiyetindeyim Klara. Maalesef sizi angaje edemiyecğim. Vakıa bir zamanlar bizim tiyatro kumpanyası ile aranızda bir mukavele vardı. Fakat o zamanlar sevilen bir artistiniz. Şimdi öyle mi ya?

— Demek bir zamanlar tiyatrouzu şöhrete kavuşturan tecrübeli bir artiste vereceğiniz cevap bu...

— Öyle ama Klara. Halk yaşlı artistleri tutmuyor. Gençlik, güzellik istiyor...

Klara gözlerinde biriken yaşları zorla zaatediyordu. Fakat tiyatro müdürüne hak vermemek elinden gelmiyordu. Otuz sene evvel olaydı Klara için iş bulmak kadar kolay şey olamazdı. O zamanlar sükseli ve sevilen bir artistti. Gençti, güzeldi ve çok sık giyinirdi. Ya şimdi? Kendisini tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Elbise-leri bir havli vınranmıştı. Karlaşmış saçları parlaklığını kaybetmiş, teni matlaşmış ve yüzü kırış kırış olmuştu. Zaten angaje edilmeyeceğini bile bile gelmişti. Ama insan ümitsiz de yaşayabilir miydi?

Müdür:

— Simdilik vazivet dediğim gibi. Ama ümidiniz kırılmasın siz yine arada bir uğrayın, dedi.

Klara talihine küserek başını önüne eğip sessiz adımlarla odadan çıktı. Koridorda az daha Hollywood'un meşhur film rejisörü Bill Jackson'la karşılaşıyorlardı.

— Klara!.. Klara!..

Klara az daha kulaklarına inana-

Nakleden: Leylâ BEKEM

miyordu. Bu meşhur adam kendisini çağırıyordu? Evet! Kadının yüzü sevinçle aydınlandı.

— Buyurun?..

— Klara boş musun? Yeni bir film çeviriyoruz. Üç dört haftalık bir iş. Yarın sabah erkenden yazıhaneme gel. İşte kartım.

Bill Jackson, çoktan bir kapının arkasında kaybolup gitmişti, ki Klara hâlâ olduğu yerde duruyordu. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Ancak kaza ile yanından geçenlerden biri ona var kuvvetiyle çarpınca kendini biraz olsun toparlayabildi. Eve nasıl ve neyle geldiğini bilmiyordu. Sevincinden deli olacaktı. Nihayet bir iş bulmuştu. O kendini beğenmiş tiyatro müdürüne de kendisinde ne cevherler gizli olduğunu gösterecek, tecrübenin güzellikten üstün olduğunu ispat edecekti.

Aynanın önüne geçip kendine baktı. Biraz yaşlanmıştı ama iki üç saat içinde eski Klara olabilirdi. Herşey bunun kadar kolay olsa. Bir kenarda birikmiş biraz parası vardı. Onunla kıyafetini de düzeltebilirdi. Saçlarını da boyatması lazımdı. Artık hayatından memnundu. Hafif bir şarkı tutturmuş odada oradan oraya koşuyordu. Herhalde ilk filminden sonra gazeteler şöyle yazacaklardı: «Klara Tannyson artık film çeviriyor. Nihayet bu kıymetli artisti doya doya seyredebileceğiz.» ve hayatından bir zamanki mu-

Bir sabah Peter Wade, yazıhaneye gitti ve tam ceketini değiştirmek üzereyken birdenbire durakladı. Zira merdivenleri tırmanan ayak sesleri duymuştu. Kapı çalındı, Wade: «Buyurun!» diye seslendi ve içeriye Edmund Grant girdi.

Oradan geçiyordu ve bu büyük adamı bir kere de vazifesi başında görmek için uğramıştı. Peter bey-ninden vurulmuşa döndü, ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırdı. Anlaşılmaz kelimeler mırıldanıp duruyordu. Fakat Allahtan Mr. Grant ondaki bu gayri tabiliğün farkına bile varmadı ve mevzuu hemen birkaç gün sonraki şatranç şampiyonluğu maçlarına intikal ettirerek heyecanla konuşmağa başladı.

Biçare kâtipin kalbi, göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu. Çünkü geçen her dakika Mr. Rutle'in gelişini yaklaştırmaktaydı. Edmund Grant hâlâ, bir gece evvel Sander-son'un çıkardığı fevkalâde oyunu anlatmakla meşguldü. Derken merdivenler tekrar gıcırdadı ve kâtip dizlerinin bağının kesildiğini hissetti.

«İşte... İşte Mr. Rutle geliyor» diye kekeleydi.

«Ortağınız değil mi? Ne iyi, onunla da tanışacağım desenize.»

Wade sanki hava değil, zehirli gaz teneffüs ediyor ve boğulma derecelerine geliyordu. Kapı hafifçe itildi. Adam içeriye girmek üzereydi. Peter Wade yumruklarını sıktı ve bütün gayretini topluyarak kararını verdi. O anda gözünde hiçbir şeyin ehemmiyeti yoktu. İşini ye şerefini kaybedebilirdi, fakat Mr. Grant'ın önünde kendisine köpek gibi muamele edilmesine tahammül edemezdi. Göğsünü kabarttı, boynunu dikleştirdi ve dışlerini kenetliyerek bekledi.

Mr. Rutle hiç sağına soluna bakmadan önlerinden geçti ve tam hususî odasının önüne gelince bir şey hatırlamış gibi yavaşladı

Sert bir sesle: «Mektuplarımı getir, Wade!» dedi.

Yüzü sapsarı olan kâtip zorlukla yutkundü ve cevap verdi: «Hep-sini masanın üzerine bıraktım, Rutle! Hem artık böyle küstahca (Arkası 14. sayfada)

vaffakiyetlerinden uzun uzun bahsedeciklerdi. Gazeteciler yine peşinden koşacak, sepet sepet çiçekler ve mektuplar alacaktı.

Ertesi sabah erkenden yola koyuldu. Rejisör Bill Jackson'un kapısını çalarken elleri titriyordu. Sade fakat çok zarif giyinmişti. Senelerden beri kutuda sakladığı ve takımya kıyamadığı kolye ile bilezik boynunu ve bileğini süslüyordu. Bugünkü hali ile dünyâ arasında ne kadar çok fark vardı. Adeta on sene gençleşmişti.

Klara kendinden emin bir tavırla gülümsüyerek rejisöre elini uzattı.

— Tam saatinde geldim! dedi.

Jackson lâkayit bir tavırla:

— İyi! dedi. Buyurun oturun!

Sonra yüzüne bakıp sordu.

— Siz kimsiniz Allahşkıınıza?

— Klara Tannyson. Beni dün angaje etmiştiniz unuttunuz mu? İşte kartınız.

Jacksonun gözleri hayretle açıldı. Kekeliyerek:

— Sizi... ben... angaje mi ettim?.. dedi ve sonra şaşkın bakışlarla Klarayı tepeden tırnağa kadar süzdü. Angaje ettiği Klara ile şimdi karşısında duran Klara arasında dağlar kadar fark vardı. Boyalı ondüleli saçlar, ipekli çoraplar, üst baş...

— Yahu ne yaptınız kendinize böyle? diye inledi ve telefonu açtığı gibi avaz avaz bağırıp emir vermeğe başladı:

— Klara Tannyson'un rolü için çamaşırcı kadın olarak derhal bana birisini bulun. Bir saate kadar...

Klara ötesini dinliyemedi, bayılmıştı.

NAT PINKERTON

ŞEKER KRALI İHTİYAR
GENERAL BDMONT DİK.
SİNİN YARISINA SAHIPTİ.
ÖLÜNCE KARISINA KALDI. ER-
KEK GİBİ BİR KADIN. OĞULLA-
RINI EZİYOR.

BÜYÜK OĞUL ANASININ KUZUSU
KADININ SÖZÜNDEN ÇIKMAZ.

AMA KÜÇÜK OĞUL.. STUART.. NE ÇOCUK! BİNKİ
PİLOT... HARP KAHRAMANI... KURT.. BAŞI BELADAN KURTULMAZ

ÇOK ÇAPKINDIR.

DEMİK
MODERN
BİR RO-
MEO?

NE
DİYOR
SUN?

DAHA BİR SÜRÜ KIZ....

ÖNCE DANSÖZ HEN.
RİYET.. SONRA TE-
NİS ŞAMPİYONU KÜÇÜK
EYSİ...
BİR SENE BİR SOSYETE
KIZINA NİŞANLANDI..

ŞİMDİ DE DORYAN'IN BENCE
PEŞİNDE.. ŞİMDİ- ANNESİ
YE KADAR NEDEN HEPSİ-
HİBİR KIZ BU DEV- NE EN-
LET KUSUNU YA- GEL OLU-
KALIYAMADI YOR

TEŞEKKÜR EDE-
RİM PİT. BDMONT
AİLESİ PEK ENTE-
RESAN BİR ŞEYE
BENZİ-
YOR.

BİRİNDEN BİRİNE
RASTLARSAN ONLA-
RI BAŞ SAHİFADA
GÖRMEK İSTEDİ-
GİNİ SÖYLE..

ARKADAŞINDAN AYRILDI.

O REZİL RAFİYE
KADAR KA-
BA KOR.
KUNÇ BİR
ADAM GÖR-
MEMİŞTİM.
ONU DAVET
EDECEĞİM

GELMEZ ANNE!
BİZE YARDIMI
ETMİYECEĞİ.
Nİ SÖYLE-
Dİ YA..

DİKSON! KARDEŞİN BELKİ AVARE-
DIR... AMA SEN BAYAĞI APTALSIN..
PINKERTON HERHALDE AİLEMİZ HAK-
KINDA BİLGİ TOPLAMIŞTIR
STUART'IN TEHLİKELİ BİR RAKİP
OLDUĞUNU SEZER VE
GELİR.

BİNBAŞI AKIL
ÖĞRET BANA.. SEV-
DİĞİN KIZ BİR HATA
İŞLEMEK ÜZEREYKEN
NE YAPARSA? NA-
SİHAT MI EDERSİN?
ADAMLA ARASINI
MI BOZARSA?
YOKSA ONU BAŞI
BOŞ MU BİRA-
KIRSA?

KÖPERTEN MEDET..

75

BIRAK
BENİ BİNBAŞI.
SİZE BİR
MEKTUP
VAR..

ALLAH ALLAH!
MAĞRUR MRS.
BDMONT TAN..
KABALIĞINDAN
DOLAYI ÖZÜR
DILIYOR, BENİ
DAVET EDİYOR.
GİDECEĞİM.

ARKASI VAR

75

İKİ AŞK ARASINDA

LURENİN BİR ÇOCUĞU OLDUĞUNU ÖĞRENİNCE MİRMA, BİR ÇOCUK YÜZÜNDEN BABASININ BAŞINA BİR İS AÇILMASINDAN KORKARAK ÇOK ÜZÜLÜR.

SENİ BİLHASSA SKANDAL YARATMAMAK İÇİN ÇAĞIRDIM. BUNU YAPABİLİRDİM AMA İSTEMİYORUM.

ÖYLE İSE SÖYLE NE İSTİYORSUN?

KENDİM İÇİN HİÇ BİR İSTEĞİM YOK. ÇALIŞIP KENDİ KENDİME BARACAĞIM. İSTEĞİM ÇOCUK İÇİN. SENİ BURAYA SİRF ONUN İÇİN ÇAĞIRDIM. KARDEŞİN OLDUĞU İÇİN ALÂKADARSIN.

OYLE AMA BEN BABAMIN VE İRİDENİN SAADETİNİ BALTALAMAK İSTEMİYORUM.

LUREN MİRMANIN ELİNDEN TUTARAK BEŞİĞİN YANINA GÖTÜRÜR.

İŞTE BAK.

GÜZEL BİR ÇOCUK NE ZAMAN BIRAKMAK NİYETİNDESİN?

DERHÂL. YARIN ÇALIŞMAĞA BAŞLIYORUM. BUNUN İÇİN WASHINGTONA HAREKET EDİYORUM.

PEKİ BEN BU YAVRUYU NE YAPAYIM. BAKMASINI ACABA BECERE-BİLİR-MİYİM.

ONA BAKABİLECEK BİR KADININ ADRESİ VAR BENDE. BİR AZ ÖTEDE OTURUYOR. BUNU BEN YAPTIRACAKTİM AMA ÇOK PARA İSTİYOR. BUNU SENİN BİR SUÇ TEŞKİL ETMEZ. DERHAL ONA GİDEBİLİRSİN.

PEKİ. GİDERİM. VE O ADRESİ BANA KABUL EDECEĞİNDEN EMİN MİSİN? ÇÜNKÜ ACELE EVE DÖNMEM LÂZİM

ARKASIVAR

GÖK SÜVARI

ORORA, UBALDO'NUN PEŞİNDEN TENNEGAN'A GİTTİ.

PİST BİR TANE OL-
DUBU İÇİN MUHAK-
KAK ONA RASTLA-
RIM.

5/1

TEPEYE ÇIKARKEN ÖNÜNE BİR KAYAKÇI GRUBU ÇIKTI.

TEPE DE BAŞKA
KİMSE VAR MI?

EVEY TEK BAŞINA
BİR KAYAKÇI KAL-
DI

KAN TER
İÇİNDE TIRMAN
DI.. NİHAİYET...

ÇOK ŞÜKÜR
ÇIKTIM..

İÇİNDEN BİR
ÜRPERME GELDİ

ANMAN ÇABUK
OLAYIM.. BELKİ AŞA-
ĞI İNİVERİR.. FAKAT
YUKARI ÇIKMAYI TA
BİR MESELE..

ALLAHIM...
BENİ AFFET..

GÖK SÜVARI YALNIZDI
ORDRAYI GÖRMEDİ.
BİRDENBİRE YERE DİZ
ÇÖKTÜ. YÜZÜNÜ GÖĞE
GEVİRDİ. BİR ŞEYLER
MİRLİDANDI. ORORA
BİKAÇ KELİME
İŞİTTİ.

75/1

UBALDO'NUN O ACİP HALİNİ GÖRÜP ŞAŞIRAN
ORORA TEPENİN ARKASINA ÇEKİLDİ BEKLEDİ.
ÇOK GEÇMEDEN UBALDO AŞAĞI İNMEK ÜZERE
ORADAN GEÇTİ.

BURADA GENÇ BİR
KIZ.. GÜZEL BİR SÜR.
PRİZ.. AŞAĞIYA BERA-
BER İNEBİLİR MİYİZ ?

SESİ NEŞELİ VE YÜZÜ SEVİNÇLİYDİ. ORORA ONU
GÖRÜNCE BİRAZ EVVELKİ HALİ UNUTTU. VE İŞİ ŞARA-
YA DÖKTÜ.

MEMNUNİYETLE EFENDİM
FAKAT KARDİNAL RİŞELYÖDEN
İZİN ALDINIZ MI ?

KARDİNAL BUNA NE KARIŞIR ?

5/2

TABİİ KARIŞIR YA... TÜYLÜ ŞAPKANIZI
VE KILGINIZI NEREYE BIRAKTINIZ ? SİZİ
DİSİPLİNE DAVET EDERİM..

BU SES BANA YABANCI DE-
ĞİL.. BUNU BİR YERDE İŞİT-
MİŞTİM.

SAKIN BAŞKA BİR
SES OLMASIN ?

BİR GECE !-EVET
MASKELİ BALODA..

UBALDO
BİRDENBİRE
BİR SEVİNÇ ÇİĞ-
LİĞİ ATTİ.

BULDUM.. KÜGÜK POM-
PADUR..

AFERİN ! HAFİ-
ZANIZA TAM NUMA-
RA VERDİM. CEN-
TİLMENLİĞİNİZE
HAYRANIM...

75/2

ARKASI VAR

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 25

Bütün sınırlar gerilmiş, bu meraklı cinayet davasının birbirine zıt tesirleri altında kalan dinleyiciler mahkemenin kararını öğrenmek için sabırsızlanmağa başlamışlardı.

Salon boşaltıldı.

Dışarıda, uzun koridorların boyunca kolkola dolaşanlar, bir araya gelerek münakaşa edenler Bayan Mehparenin bu cinayetten ucuz kurtulacağını, bir kısmı taammüt olduğu için idamı isteneceğini söylüyorlardı.

Fakat netice yine alınamadı. Mahkeme heyeti bazı noktaların aydınlatılmasını istiyordu... Tekrar içeriye girildiği zaman yargıç yeniden sualler tevcihine başladı:

— Bıraktığınız çocuğu istemeğe gittiğiniz sırada kimlerle konuştunuz?

Bayan Mehpare:

— Beni ilk karşılayan Rıdvan Nafiz olmuştu. Çocuğumun öldüğünü bildirdi. İtiraz ettim. Kayınpederi de geldi. Bana bu çocuğun esasen hayatıma bir yük olacağını, mukadderata boyun eğmeğimi söyledi.

Rıdvan Nafiz kendisine sorulan suale:

— Aynı düşüncede idim, dedi. Karım rahatsızdı. Onun kucağına kendisinin doğurmadığı bir çocuk koymuştuk. Şimdi onu elinden alamazdık. Esasen Bayan Mehpare doğurduğu çocuğu getirip atmıştı. Sonradan analık ıstırapıyla almağa gelmesi işleri bozacaaktı. Diğer esasen ölü doğmuştu.

Mahkeme heyeti kararı bir hafta sonra ve Bayan Mehparenin akli müvazenesinin tetkiki için kendisini akıl hastahanesine sevk edilerek alınacak rapora göre bildireceğini ilân etti

— 23 —

Bu son hafta dava ile ilgililer ve meraklılar için ciddi pek uzun sürmüştü.

Nihayet, Ağırceza salonuna girildiği zaman kalabalığın her zamankine nisbetle bir iki misli artmış olduğu görülüyordu.

Celse açılınca herkesin yerinde olduğu görüldü. Bayan Mehpare için akıl hastahanesinden gönderilen raporun okunması çok derin bir sessizlik içinde geçti. Raporda şöyle deniliyordu

«Uzun seneler, sinir hastalıkları çektiği, asabî buhranlar geçirdiği yapılan klinik incelemelerle anlaşılan Bayan Mehparenin akli müvazenesinde bir eksiklik görülmemiş tam cezaî ehliyeti haiz olduğu anlaşılmıştır.»

Bu şekilde hülâsa edilen raporun okunması bitince Yargıç genç kadına döndü:

— Söylenecek bir sözünüz var mı?

Susmakta ve kendisini müdafaa etmemekte ısrar eden güzel kadın ayağa kalkmıştı. Bütün vücudünün titremekte olduğu görülüyordu. Rengi bembeyaz kesilmişti.

Titreyen bir sesle:

— Hayır, dedi. Adaletin tecelleisini bekliyorum.

Mahkemenin kararı okundu.

Bayan Mehpare sekiz yıl hapse ve yaktığı köşkün bedeli olan otuz bin lira ile bir buhran geçirmekte olan delikanlıya caldırdığı ve yaktığı parayı ödemeğe mahkûm oluyordu.

Bu karar ağır bir sessizlik içinde okunmuştu. Bayan Mehpare birden sendelemiş ve sapsarı kesilmişti.

Bu anda dinleyiciler arasından, başını bir eşarpla örtmüş, geriye çekilmiş bulunan bir genç kız acı bir çığlık koparttı:

— Anneciğim, ah anneciğim!

Bayan Mehpareye doğru atılmağa çalışan bu kız görünce Rıdvan Nafiz çığınca haykırdı:

— Sevil, Sevil!

«Siz, Sevil'i büyüten ve onu emziren kadınsınız!»

.....

Bir an içinde ağırceza salonunda ne inzibat kalmıştı, ne mahkeme heyetinde itidal. Derin, garip bir şaşkınlık ortalığa hâkim olmuştu. Nihayet kendisini toplamağa muvaffak olan yargıç haykırdı:

— Susunuz.

Ortada genç kızın hıçkırıklarından başka ses kalmadı. Annesinin yanında ayakta duruyor ve bir eliyle kapattığı yüzünden yaşlar dökülüyordu.

Yargıç Rıdvan Nafize sordu

— Sizin ve sanık Bayan Mehparenin müşterek kızınız bu mudur?

Rıdvan Nafiz kekeledi:

— Evet, kızımız, Sevil budur.

Yargıç genç kıza seslendi. Adını, yaşını sorduktan sonra bildiklerini anlatmasını istedi Sevil birden metinleşti. Asit banyosuna kadar olan hâdiseleri anlattıktan sonra:

— Arkamda yalnız bir gömlek vardı, dedi. Annem beni sırtımdan itiyordu. Onun annem öldüğünü bilmiyordum. Fakat ona karşı içimde garip bir his, bir zaaf vardı. Bir gün yine üstüme atıldı. Henüz giyinmemiştim. Arkamdaki gömleği şiddetle çekip sırtımı açtı. Orada bir şeyler aradıktan sonra havkıra havkıra ağlamağa başladı. Daha o gün beni aldı, otomobile Yakacığa götürdü. Orada, köyde bir ev tuttu. Ev sahibim çok iyi insanlardı. Ben onların yanında kaldım. Annemi pek az görüyordum. Fakat Turgut beni ziyaret ediyordu. Annemin ağır bir mahkûmiyete uğrıyacağını bana o söyledi. Bu sabah gizlide Yakacıktan geldim ve kimseye görün-

tiyle karşımda gördüm. Bir an için de ne kinim kalmıştı, ne de düşmanlığım. Bana sokulan bana abla diyen bu kız, bir an içinde sevdim. Belki de bu sevgi daha önceden bende mevcuttu. Ve zannedersem onu öldürdüğümü de söylemedim. Sonra ayıldığım zaman onun sırtında bir eser aradım. Ben kızımı yanımda kaldığı kısa zaman zarfında bir iki defa yıkamıştım. Sol küreğinin üzerinde küçük bir ben vardı. Onu Sevilde de aradım. On da da böyle bir ben buldum. Fakat henüz tereddüt içinde idim. Belki Rıdvan Nafizin ailesinde böyle bir ben irsi olarak görülmekteydi. Kendisi, yüksek mahkemenin huzurunda öldürdüğüm kızın kendi kızım olduğunu söyleyinceye kadar bu tereddütten kurtulamadım. Ben Sevil'i öldürmedim. Daha doğrusu buna son dakikada elim varmadı. Allah beni böyle korkunç bir ıstırapa düşmekten kurtardı. Bana ane demeğe başlayan bu masum çocuk ta bu hakikati şimdi öğrenmiştir.

— 24 —

Bütün bir sayfiye halkını rahatsız edecek ve korkutacak bir rol oynamasına, Rıdvan Nafizin köşkünün yakmasına rağmen Bayan Mehparenin yalnız Rıdvan Nafize tazminat vermek suretiyle beraet kazanması Ağırceza salonunu alkışlarla inlett. En garibi bu alkışlara Rıdvan Nafizin de iştirak etmesiydi.

Ana, kız ve yakınları kendilerini otomobile atarak dar kaçabildiler. Halk yolları kesiyor ve aylardan beri zihinleri işgal eden hâdisse kahrmanlarını gözleriyle görmek istiyorlardı.

Yine aylarca, yıllarca korku çeken sayfiye halkı çok parlak iki düğünle neşelerine kavuştular. Kâmuranla nişanlısı ve Sevil ile Turgut evlenmişlerdi.

Bu düğüne gelenlerin içinde genç bir kadın, Sevil'in üvey annesi Dişi (Sonu 14. sayfada)

BİNBİR ROMAN

Bu sayıda üçüncü cildini bitiriyor. Dördüncü cildin ilk sayısı olan önümüzdeki 76 ncı sayıda yeni bir romana başlıyoruz.

AYRILIK GECESİ

Büyük, aşk ve heyecan romanı

SUBAY İKİ ASILZADEYİ YUVARLAK BİR SİLÂH GÖTÜRDÜ. ETRAF HEY AYNA İDİ. YALNIZ AÇIK BİR PENCEREDEN PARK GÖRÜNMEKTEYDİ.

12

MAJESTİYİ BURADA BEKLEYİNİZ EFENDİM.

ADALAR KRALİÇESİ

SUBAY ÇEKİLİR ÇEKİLMEZ BİR SİLÂH SESİ İŞİTİLDİ. AYNALARDAN BİRİ PARÇALANDI. ATMACA REİS BİR ADIM GERİ SIKRADI.

KURŞUNU BANA BEN DE İYLE ATILAR.. ZANNE DİYORUM.

ATMACA REİS PENCEREYE KOŞTU

KARŞIDA KAPALI PENCERELERİN ARASINDA BİR TANE AÇIK VAR. HER HALDE ORADAN ATEŞ EDİLDİ. BAKALIM BEN DE İÇERİ ATEŞ EDEBİLECEK MİYİM?

ZANNE MEM.. BİRAZ GÜÇ OLACAK.

ATMACA REİS TABANCASINI ÇEKİP ATEŞ ETTİ. UZAKTAN HAFİF BİR FERYAT CEVAP VERDİ. GALİBA KUR. ŞUNUN CAMA İSABET ETME Dİ.

İHTİYATLI OLMAMIZ VE ZİRH-
LI ELBİSELERLE DOLAŞ-
MAK LÂZİM

BENCE ANİRAL GİBİ
BİR HAYDUDUN KARŞI-
SINDA BİRAZ KUR-
NAZLIK KÂFİ.

O SIRADA PEŞİNDE DÖRT NEDİMESİ OLDUĞU HALDE
BÜTÜN ZERAFETİYLE İÇERİYE KRALİÇA ROZİTA GİRDİ
ATMACA REİS İLE JOFRE DONAKALDILAR.

HOŞ GELDİNİZ ASILZADELER.

BENİ HATIRLADINIZ MI
MAJESTE

BENİMLE BİR KERE
DAHA GÖRÜŞMÜŞ-
TÜNUZ MAJESTE..

HATIRLIYAMADIM.
BİRÇOK ASILZADE-
LER GELDİĞİ İÇİN
BENİ MAZUR GÖRÜRSÜ-
NÜZ HERHALDE DEĞİL
Mİ?

BUNDA TAMAMİYLE MAZURSUNUZ
TANIŞTIĞIMA MEMNUN
OLDUM. ZİYARETİNİZİN
SEBEBİ NE ACABA?

KRALİÇA BİR AN TEREDDÜT GEÇİRDİ.

ARKASI VAR

Qının Kahramanı

Yazan: M. YAMAN

Son yıllardaki zabıta vukuatı onu pek sinirlendiriyordu. Gençti, zengindi. Yeni evliydi. Dört başı mamur bir hayat sürüyordu. Fakat dostlarına:

— Ben bu memleketin çocuğuyum, diyordu. Bana zararı dokunmuyor diye her şeye göz yummam. Öyle ahlâksızlıklar, öyle haydutluklar oluyor ki insanın kanı kuruyor. Hırsımdan gözlerime uykı girmiyor.

Bir gün bir genç kız kaçırlıyor, ertesi gün kazık kadar bir herif bir masum yavruya sataşır, ertesi gün evli bir kadına saldırıyorlar. Yuvalar yıkılıyor, şerefler çiğneniyor ve bu darbelere uğrayanların ömürlerinin sonuna kadar mahcup, boynu bükük kalıyorlar.

Bütün bunlar ne için— Bir azgının keyfi için değil mi?

Hırsımdan ölecekti Kadri. Hassas bir erkek olduğu için saadeti burundan geliyor, hayatının tadını kaçıyordu.

Allah onu böyle bir hâdiseye şahit etti.

Bir gece yarısı. Tek başına bir hasta ziyaretinden yürüyerek dönüyordu. Sokaklar tenha, tramvaylar paydos etmiş, her taraf tıs.

Caddeye çıkan bir sokağın içinde bitkin kadın çığlıkları ve homurtular duydu. Kulak kabarttı. Kadın yalvarıyor, öteki zorluyor, kolundan çekip sürüklüyor, itip kakıyordu.

Kendi kendisine:

— Ah ulan yakaladım, diye söyledi. Hincımı senden alacağım kerata.

Hızla sokağa girdi. Koştı, üstlerine vardı:

— Dur alimallah leşini sererim, diye kükredi.

Erkek afalladı, duraladı, sonra tabana kuvvet kaçarak ortadan kayboldu. Kadına gelince o nefes nefese, kendisini toparlamağa çalışıyor, bir yandan da ağlıyordu.

— Korkmayınız, dedi. Eğer sizi burada bırakmaktan çekinmeseydim gider onu gebertirdim. Veriniz kolunuzu bana gidelim.

Kadın titriyordu. Birden olduğu yere çökmüştü:

— Bırakın beni, bırakın.

— Hayır, dedi. Bırakmam bu halde. Kalkınız beraber gidelim. Öteki umulmaz bir feryat ko-parttı:

— Can kurtaran yok mu?

Ve yere düştü, bayıldı.

Zavallıyı o halde bırakamazdı. İğildi, kucakladı, yerden kaldırarak yürümeğe başladı.

Tam bu sırada da sokağın iki başından koşullar. Polisler, bekçiler, bir iki sivil adam.

Kadri kendisine çevrilmiş tabancalar karşısında afalladı. Fakat gelenlerin işin iç yüzünü bilmediklerini düşünerek ses çıkartmadı, itiraz etmedi. Bir an önce garip bir şekilde yakaladıkları adamı bir kahraman gibi teşyi edecekler ve o da bu hâdsey arkadaşlarına koltukları kabarak anlatacaktı.

Karakolda kötü bir gece geçir-

mişti. Ertesi sabah geç vakte kadar kendisini arayan olmadı. Sonra iki jandarma refakatinde, bileklerine kelepçe geçirilerek adliyeye kadar yaya götürüldü.

Cürmü meşhut.

Sağ, baş dağınık, elbisesi bumburuştu. Esine, dostuna rastladıkça başını eğiyor, böyle görünmek istemiyordu.

Kendisine yapılan bu muameleye aklı ermiyordu. Fakat kimse kendisini dinlemek istemiyor, sadece:

— Derdini hâkime anlat, diyor-du.

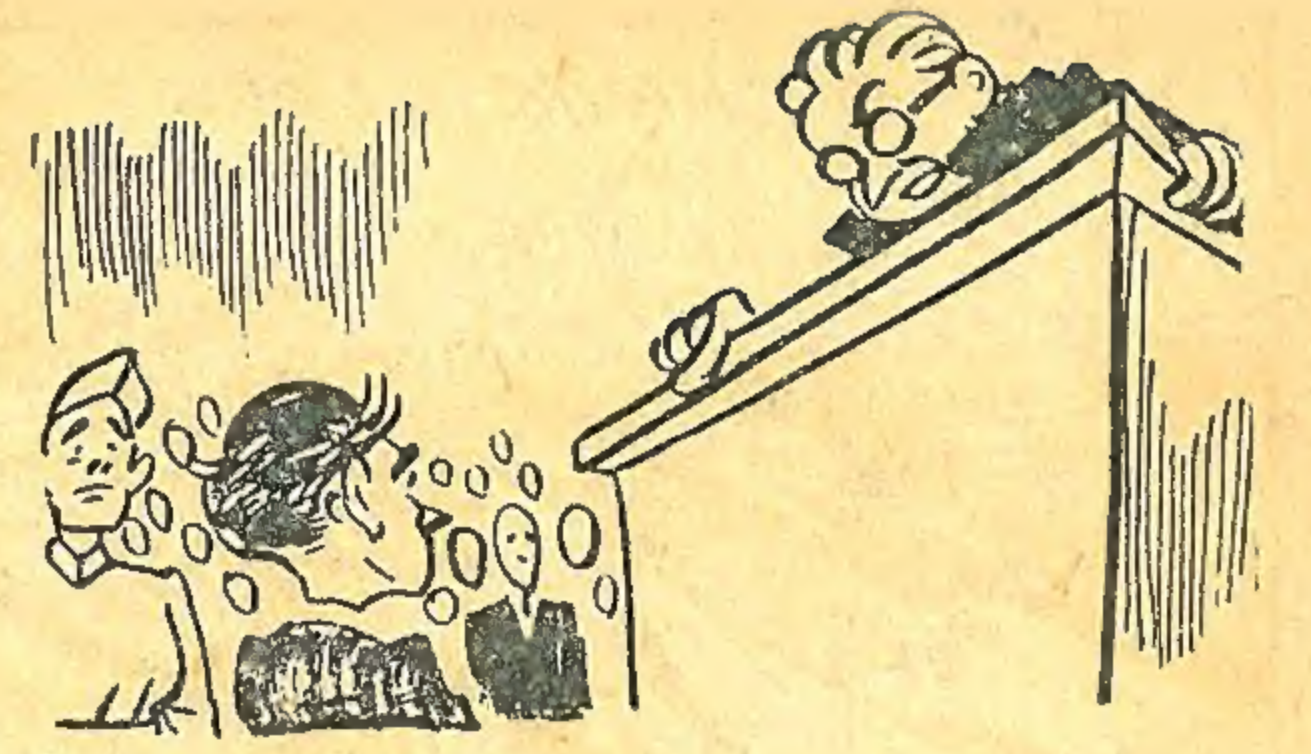
Nihayet o dakika geldi, çatı. Nekadar ıssız, güçsüz ve kopuk varsa salona girmişti. Onu parmakla gösteriyor, yumruk sıkıyor, dış gıcirdatiyordu.

Hâdisenin çok enteresan olacağını bildiği için ses çıkartmıyordu. Nihayet duruşma başlamıştı. Yüzü kıpkırmızı, nefes nefese bir erkek, kırkılık bir kadın, bir iki bekçi, bir iki polis, iki ayrı sivil ve o.

Evrak tetkik edildi. Bir zabıt okundu. Onun kulakları bir şey duymuyordu. Olup bitenlere dikkat bile etmiyordu. Kuvvetli ve parlak sözüne nasıl başlayacağını hesaplıyor, ilk cümleleri dudaklarını kıpırdatmadan tekrarlıyordu.

Ortadaki salgın ahlâksızlığı, cezaların kifayetsizliğini delilleri ve misalleriyle izah edecekti.

Yargıç ona işaret etti. Ayaga

kalktı. Adını, kim olduğunu söyledi. O zaman yargıç kaşlarını çatarak sordu:

— Gece yarısı. Karı koca evlerine dönen, bilhassa emzikli bulunan bu kadını kocasının elinden alarak sürüklediğini tesbit etmişler. Ne diyeceksin?

Kadri bir an içinde sarardı. Boğuk boğuk:

— Karı koca mı? diye sordu.

Ve bir direk gibi olduğu yere düşerek bayıldı.

MONTÉ KRİSTO'NUN ESRARI

NE BİLELİM BİZ... GİZLİ BİR VAZİFESİ OLDUĞUNU SÖYLEDİ. İNKÂR EDİYOR PIT'İN ADAMI...

KAÇ KERE ONU YABANCILAR LA GÖRDÜM

FRANSUA BİR VATAN HAINİDİR.

SİZ NE DER. SENİZ DEYİ. NİZ FRAN SUA KRAL DÜŞMANIDIR

HÂKİM İFTİRA SUÇUNDAN ÜÇ ŞAHİDİ HAPİSE AT. MARLA TEHDİT EDİNCE YENİDEN FRANSUA ALEYHİNDE. Kİ İDDİALARI TAZELEDİLER.

SİZ İNANMIYORSUNUZ.. BARI KRALIN BAŞ MUHAFIZI BAY FÜŞE'YE HABER GÖNDERELİM.

EFENDİ... NE DEMEK İSTİYORSUN?

HİÇ... YALNIZ DEDİKLE. RİMİZE İNANIN YETER..

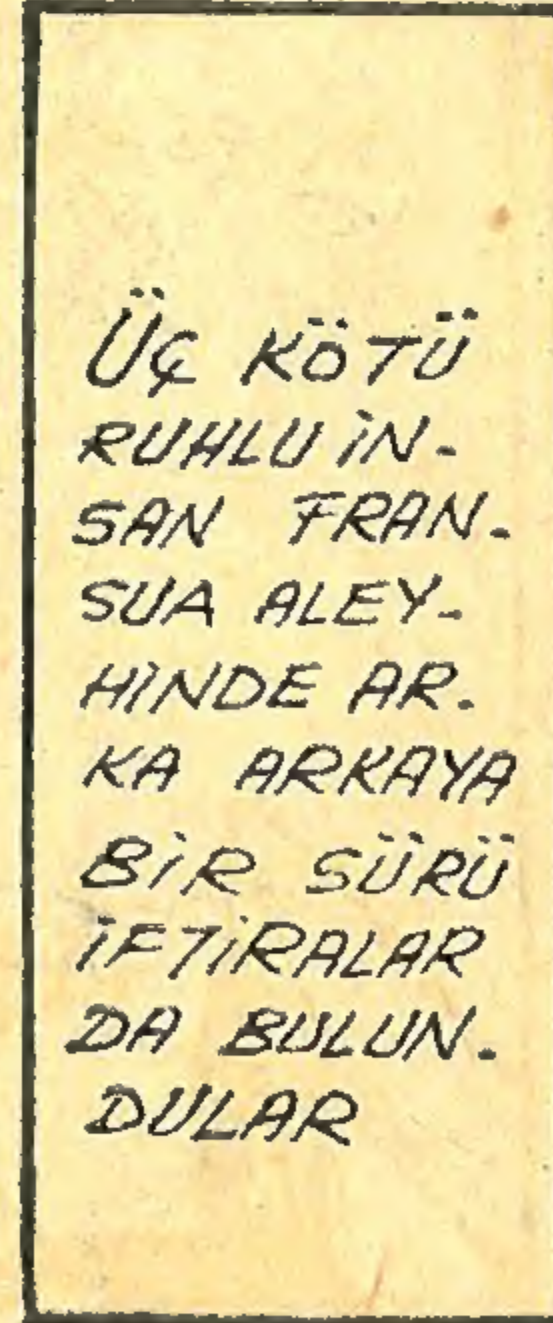
FRANSUA TEHLİKELİ BİR İNSANDIR.

EVİNDE KORKUNÇ BİR ALET YAPTIYORMUŞ. KENDİ SÖYLEDİ.

KENDİ Mİ SÖYLEDİ?

TABİT.. KALIBINI BASA. RİM Kİ DOĞRU..

ÜÇ KÖTÜ RUHLU İN-SAN FRAN-SUA ALEY-HİNDE AR-KA ARKAYA BİR SÜRÜ İFTİRALAR DA BULUN-DULAR

PERİ.. ANLADIM.. ÇEKİLEBİLİRSİNİZ.. TEŞEKKÜRE. DERİM

HERİFLER SÖYLEDİKLERİNDE GALİ.. BA SAMİMİLER.. BELKİ DE UYDURU.. YORLAR

FRANSUA ŞÜPHELİ BİR İNSANDIR

FRANSANIN HİÇBİR MAHKEMESİ İNŞANİ YALNIZ İFTİRAYLA MAHKÛM ETMEZ ANLADINIZ MI?

ARKASI VAR

KÜÇÜK BİR KAYIK CERE-
YANA KARŞI İLERLERKEN
İNGİLİZ DONANMASININ
IŞIKLARI PARLIYOR.

KORSANLAR KRALI

No: 45

BİR KEŞİF KOLU
GELİYOR.
ADAMLARIMA
ONLARI TUZAĞA
DÜŞÜRMELERİ
İÇİN EMİR
VERDİM.

SU SIRADA
İNGİLİZ-HOLLAN
DA HARP MEC-
LİSİNDE..

BU SIRADA KORSAN-
LARIN YATĞI OLAN
ŞEHİRDE MİŞEL KOR-
SANLARIN ELEBAŞILA-
RINI TOPLADI.

SALONUN
KAPISI BİR
DENBİRE
AÇILDI.

MERHABA
ARKADAŞLAR.
BEN KORSAN
KORMORAN'IM..

UYKUSUZ GEÇEN
SIKINTILI GÜNLERİN
BÜTÜN İZLERİ KOR-
SANLAR KRALININ
YÜZÜNDE OKUNU
YORDU.

MİŞEL... VE
SİZ ARKADAŞLA-
RIM... HAKKIMDAKİ
HÜKNÜNÜZÜ VERİ-
NİZ.. BEN SİZE
HİYANET ET-
TİM Mİ?

KORMORANI YAKALAYINIZ..
O İNGİLİZLERİN ADAMIDIR.
SERBEST OLMASI Bİ-
ZİM İÇİN TEHLİKE-
LİDİR.

KORSANLAR KRALI KAÇMAK
VE İNTİKAMINI ALMAK İÇİN
BİR PLAN KURDU.

VE HER
ŞEYDEN
EVEL
KENDİNİ
GÖZLİYEN
NÖBETÇİ-
Yİ ELDE
ETMEĞE
ÇALIŞTI.

KORSANLAR
KRALI KORSAN
TOPLANTISININ HÜK-
MÜNE İTİRAZSIZ BOYUN EĞDİ.
DÜŞMANLARININ İFTİRALARI KOR-
SANLARI ALEYHİNE GEVİRMİŞTİ

BİRKÂÇ MİL ÖTEDE
HOLLANDA TOPLARININ
HİMAYESİ ALTINDA
BİR KAYIK İLERİ-
LEDİ

KORSANIN HAP-
SEDİLDİĞİ KULÜ-
BE TOP ATEŞİN
DEN YIKILDI.

KORSANLAR
KRALI ENKAZ
ARASINDAN
KURTULDU.
BİÇAĞINI
KAPTIGI GİBİ..

ARKASI VAR.

KÂTİBİN DERDİ (6. sayfadan devam)

konuşmaktan vazgeç. Yoksa başı-
mı belâya sokarsın!»

Mr. Rutle bir lâhza öfkeyle du-
rakladı ve sonra kapıyı hızla çar-
parak gözden kayboldu. O andan
itibaren olup bitenler de kâtime rü-
ya imiş gibi geldi.

İlk işi hemen Mr. Grant'a döne-
rek, arkadaşının bu kabaca hare-
ketinden ötürü özür dilemek oldu.
Fakat Mr. Grant halden anlayan
bir adamdı. Böyle ihtiyarların ku-
suruna bakılmıyacağını söyledi ve
veda edip ayrıldı.

Az sonra aklı başına belen Wa-
de'in, yaptıklarını düşündükçe sa-
çını başını yolası geliyordu. İşin-
den olmuş ve o Allahın belâsı gu-
ruru yüzünden hayatını, istikbali-
ni, her şeyini mahvetmişti. Göz-
lerine hücum eden yaşları tutmak
için kendini zor zaptedyordu. Bir-
denbire patronun sesini duyarak
irkildi.

«Wade!»

Peter yavaşça içeriye kaydı ve
başını eğip ellerini önüne kavuş-
turarak bekledi.

«Sana mektuplarımı getirmeni
söylememiş miydin?» diyen Mr.
Rutle bir yandan da sinirli hare-
ketlerle yazıhanesinin çekmecele-
lerini altüst ediyordu. Nihayet yor-
gun bir tavırla; «Gene kaybettim»
dedi. «Sen buluver bari.»

«Şeyi mi?.. Şeyi mi efendim?
Derhal!»

Wade dünyaya yeniden doğmuş
gibi olmuştu. Sevincinden uçacaktı
neredeyse.

Ağzı kulaklarına vararak, Mr.
Rutle'in yazıhanesinin sol çekme-
cesini açtı ve küçük bir kulak bo-
rusu çıkararak ihtiyar adamın ö-
nüne bıraktı. Kulakları sağır olan
Mr. Rutle'in bu boru olmadan hiç-
bir şey işitmesine imkân yoktu
çünkü...

DIŞI KURT

(11 üncü sayfadan devam)

Kurdu görmeği pek merak etmişti.
Son zamanlarda bir tüccarla evlen-
miş olan bu kadın, köşkle beraber
kızının yandığını duyarak pek fazla
üzülmemesi için ihtiyar babası tara-
findan hakikat kendisine anlatılınca
bu çocuğu tam bir ana gibi seve-
memesinin sebebini anlamıştı.

Bayan Mehpere kendisine doğru
gelen bu kadını bir bakışta tanıdı.
Tereddüt içinde bulunan kadının el-
lerini tuttu:

— Temiz bir insan olarak sizi
karşımda gördüğüm için çok sevin-
yorum dedi. Siz Sevil büyüten ve
onu emziren kadınsınız. Onda büyük
emek ve hakkınız vardır.

Bu sırada Sevil yanlarına geldi.
Onların tatlı konuşmalarına şahit
olunca üvey annesine sordu:

— Nasıl, Dışi Kurdu gördünüz
mü. Pek korkunç değil mi?

Üvey annesi şaşkın ve meftun
bir halde:

— Evet, dedi. Evet, hakikaten
korkunç.

Kendisinden bahsedilen Bayan
Mehpare gülümsüyor, koyu kara
gözlerinin içinde derin bir saadetin
parıltıları görünüyordu.

— BİTTİ —

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE!

BU SIRADA AL-
MAN SUBAYI
MİŞELİNİ DÜ-
ŞÜNÜ-
YOR-
DU.
75

NE YAMAN KIZI.
BAYILDIM DOĞRU-
SU...

YANINDAKİ AK SAÇLI
KADININ DA ASİL BİR
YÜZÜ VARDI.

UYUYAN ASKER
ETRAFINDA KİM
SEYİ GÖRMEYİNCE.

NEREDE
LER?
NEREYE GİT-
MİŞLER?

ARAMAĞA BAŞLADI
KAÇMIŞ
LARSA
MAVNO-
LURUM

İŞTE ŞURADALAR.. GİDİYORLAR
HEY.

ALDIRMAYIN.. GAYRET ET
ELSA.. BİRAZ KOŞABİLSEK
BİZİ YAKALIYAMAZ.. KÜR-
TULURUZ AMA..

ER KAÇTIKLARI-
NI GÖRÜNCE
ATEŞ ETTİ.

YERE YATIN
ATEŞ EDİYOR.

YARALANDIN
MI MİŞE-
LİN.. KAN
VAR..

BÜYÜK BİR
ŞEY DEĞİL..
GALİBA KO-
LUMDAN..

NE YAPACAĞIZ
BİZİ YAKALI-
YACAK..

BERLEYİN.. BEN
ONU KANDIRI-
RIM..

NEYE ATEŞ
ETTİN.. BİZİ
BERKUYEN AS-
KERLERE Gİ-
DİYOR-
DUK

OLMAZ.. TEG-
MENİ BEK-
LEYİN

ÇAVUŞ BIRAK BİZİ
GİDELİM. TEGMEN
SANA BİR ŞEY
SÖYLEMEZ.

OLMAZ
EMİR
EMİR
DİR.

TEGMEN BİLİYOR
SUN BİZE YARDIM
ETMEK İSTİYORDU
KOÇAMIN GELDİĞİ-
Nİ SÖY-
LER SİN

HAYIR
OLMAZ..

SENDE HİÇ
MERHMET
YOK MU? NE
OLUR BIRAK
SAN..

HAYIR.. BEN ASKE-
RİM. EMİRLERİ KÖ-
RÜ KÖRÜNE
YAPARIM..

FAKAT MÂ-
NÂSIZ YERE
İNAT ETMEK
BİR İŞE YA-
RAMAZ Kİ-
DELİM.

ÖYLEYSE
BİRİNİZ BU-
RADA KAL-
SIN..

MİŞELİN ARKADAŞLARININ YANINA DÖN-
DÜ
NUH DİYOR, PEYGAMBER
DEMİYOR.. GÜÇ BELA KAN-
DIRDIM.. YALNIZ BİRİMİZ
KALMAK ŞARTIYLA İZİN
VERDİ.

BEN
KALI-
RIM.

HAYIR!
HAYIR!

AYRILMAMALİYİZ.
NEYE KENDİNİ-
BİZİM İÇİN FEDA
EDECEKSİN?

BENİ DİNLEYİN.. EĞER
BEN KALIRSAM TEGME-
Nİ SİZİ TAKİPTEN VAZ
GEÇİRİRİM.. BU DA
JANIN İÇİN HAYIRLI
OLUR

FAKAT ELSA
BURADA KAL-
MAK MAVNO
MAK DEMEK.
TİS

NE ZİYANİ VAR SİZİ
KURTARABİLİRSEM
MEMNUN OLURUM
HERKES SEVDİĞİNE
KAYI-
SUR

ARKISI VAR